

ALLEN

Vested Interest #2

MELANIE MORELAND

 BARONET

Aiden

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Melanie Moreland

Aiden – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

AIDEN

MELANIE MORELAND

 BARONET

Copyright © 2018. Bentley by Melanie Moreland.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.
All rights reserved
Translation © Martin König, 2020, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-269-2422-7
ISBN e-knihy 978-80-269-2427-2 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-2428-9 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-269-2423-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Věnování

Karen

Tahle je pro tebe.

Jako agentka mi usnadňuješ profesní život.

Jako kamarádka mi rozjasňuješ svět.

Za obojí tě miluju.

Za Aideny jsi bojovala od chvíle, kdy byl
jen několika řádky v jedné kapitole.

Miluješ ho nejdéle, takže je tvůj.

Oficiálně.

A jako vždycky:

Mému Matthewovi,

bez něhož bych byla ztracená.

Navždy tvá.

Prolog

Z AČALO TO JAKO VŽDYCKY. Hlasy, křik, záblesky paniky. Roztříštěné zlomky vzpomínek, rozmazané a navzájem promíchané obrazy.

„Jsi jako tvůj otec. Naprosto k ničemu.“

„Neumí číst? No to je ale překvapení! Vždycky byl hloupý.“

„Nic navíc za něj platit nebudu. Jestli nedokáže držet krok s ostatními, je to jeho problém.“

Utíkal jsem, vystrašený a bez dechu. Musel jsem se schovat, dostat se pryč. Kameny mě zasáhly do nohou, jeden se mi zaryl do krku. Cítil jsem mokrou krev, která mi stékala po zadní straně krku a na záda. Zahnul jsem za roh, kde jsem se ukryl v postranní uličce za popelnicí. Zadržoval jsem sípavý dech a snažil se být zticha.

Zvuky běžících nohou se zastavily, slyšel jsem vztek-lé hlasy.

„Kam šel?“

„Myslíš, že je v té uličce?“

„Ne, ten malý parchant se bojí vlastního stínu, tam by nikdy nešel. Hledáme dál.“

Jako zázrakem šli dál, já jsem ale zůstal skrčený, protože jsem věděl, že by se mohli vrátit. Věděl jsem

také to, že i když jsem jim dnes unikl, zítra si mě najdou.

Při vzpomínce na to množství výprasků, které jsem na škole schytl, jsem se celý otřásl. Na hřišti. Doma. Slyšel jsem se lapat po vzduchu, cítil jsem nástup paniky. Nebylo to skutečné, ten příval strachu, který mě paralyzoval, jsem však zastavit nedokázal.

Plesk!

„Ty mizerná sračko! Jediný, co umíš, je zklamat mě!“

„Prosím, mami, ne, páskem ne...“ vzlykal jsem.

„Dostaneš ted', a ještě mnohem víc, ty nevděčníku! Kéž by ses nikdy nenarodil!“

Bolest jejího útoku byla tak sugestivní, že jsem ji téměř skutečně cítil, stejně jako jsem vnímal, jak sebou mé tělo reflexivně škubá. Slyšel jsem vlastní křik. Ještě pořád jsem nedokázal prolomit to sevření, které mě drželo v pasti minulosti.

Místnost byla světlá, zařízení mi bylo povědomé. Uvědomil jsem si, že jsem onoho osudného dne v Gregově kanceláři a dívám se, jak si tiskne pistoli k bradě. Až na to, že tu pistoli nedržel on. Byl jsem to já.

Tiskl jsem si zbraň ke krku a upřeně jsem zíral na Bentleyho. Potřásl hlavou.

„Jsi takový zbabělec!“

„Já to nechci udělat, Bente,“ žadonil jsem. *„Prosím! Pomoz mi!“*

„Až budeš pryč, budu rád. Nejsi nic než osina v zadku. Už jsem to s tebou vydržel dost dlouho.“

„No – jsme přece přátelé! Říkal jsi to!“

Pohrdavě pokrčil rameny. „Ne, byl jsi užitečný, ale už mi to stačilo. Ted' laskavě ušetři světu ten prostor, který zabíráš.“

Otočil se, odcházel a mé prosby ignoroval.

V místnosti byla zima, chladný vzduch mě roztřásl. Rozhlédl jsem se. Byl jsem sám, opuštěný jedním z mála lidí, o nichž jsem si myslel, že jim můžu věřit. Zavřel jsem oči a přitiskl si tu studenou ocel na kůži.

„Stop!“

Při zvuku jejího hlasu se mé oči zprudka otevřely. Cami stála přede mnou.

„Nedělej to, Aidene“

„Nemám jinou možnost.“

„Ale máš.“ Natáhla ruku. „Pojd' se mnou.“

„Ne. Já nejsem to, co potřebuješ. Nejsem něco, co by potřeboval kdokoli.“

„Jestli tu spoušť stiskneš, tak to nikdy nezjistíš.“

Zavrtěl jsem hlavou a přitiskl si pistoli blíž.

Cítil jsem, že odchází. Obklopila mě temnota.

Stiskl jsem spoušť.

S hlasitým zalapáním po dechu jsem se vzpřímeně posadil na posteli. Nadechl jsem se tolik potřebného kyslíku a horečně jsem se snažil potlačit paniku. Švihl jsem nohama přes okraj postele a tápal po vypínači, a když jsem ho konečně našel, rozhlížel jsem se po místnosti. Stále vyděšený jsem si přejel rukama po trupu a po hlavě a snažil se nahmatat krev, tu díru po kulce. Nenahmatal jsem ale nic než pot, pokrývající mi celé tělo.

Zoufale žíznivý jsem sáhl po láhvi s vodou na nočním stolku. Celou jsem ji vypil a odhodil stranou. Svěsil jsem hlavu, zatímco se můj dech postupně vracel do normálu a srdeční tep se zpomalil.

Byl to zlý sen. Ne první, a určitě ne poslední, který budu mít.

Tenhle však byl jiný. Byl intenzivnější než kdy jindy a ta poslední část s Gregem byla velice živá. Věděl jsem, že mi jeho smrt pořád leží v hlavě. Zůstávala ně-

kde na okrajích, zavrtávala se mi hluboko do psychiky a na povrch znovu vycházela tehdy, když jsem se snažil usnout.

Když jsem měl zlý sen naposledy, probudil jsem se vedle Cami. Ta mě uklidnila. Přitiskla se ke mně a utěšovala mě, dokud jsem znovu neusnul. Když jsem byl schovaný v jejím objetí, noční můra se nevrátila.

Dnes v noci jsem byl sám a bez jakýchkoli pochyb jsem věděl, že se bude vracet, dokud nevylezu z postele a nezačne nový den.

Bylo to tak, jak to být muselo. Protože, ať už to byla noční můra, nebo ne, poselství toho snu bylo správné, stejně jako vždycky bude.

Nebyl jsem k ničemu, a ona po mém boku už nikdy nebude. Zasloužila si mnohem víc, než jsem pro ni kdy mohl být já.

Vstal jsem a natáhl si tepláky. Půjdu si zacvičit a potom vyrazím do kanceláře. Alespoň tam můžu být něčím jiným než tím, co mi říkaly mé sny.

Tam můžu být Aidenem, věrným přítelem Bentleyho a Maddoxe. Součástí úspěšné společnosti. Respektován mnohými, některými i obdivován. Bohatý, vtipný a bezstarostný.

Bylo to skvělé krytí. Nikdo přes ně neviděl mé skutečné já.

To, které si schovávám.

Kapitola 1

Aiden

NADECHL JSEM SE vůně nového auta a s uspokojením se rozhlédl po interiéru na zakázku vyrobeného prodlouženého SUV, které společnost BAM koupila. Dvě řady sedadel proti sobě, takže jsem už na delších cestách, když jsme jeli všichni tři, nemusel sedět vpředu. Luxusní sedadla ze silné kůže, spousta místa pod nohama a nad hlavou a díky Reidovi i všechny dostupné technologické inovace. Auto nabízelo pohodlné cestování, včetně třetí řady sedadel, která byla snadno přístupná, také jsme ji mohli sklopit a mít víc místa pro zavazadla. Na jeho navrhování jsem dohlížel osobně, abych se ujistil, že splňuje všechny naše požadavky.

Než jsem stačil vystoupit a otevřít dveře, vklouzl dozadu naproti mně Bentley. Na sedadlo vedle sebe odložil kufřík a pokývnutím poděkoval za šálek kávy, který jsem mu podal. Oba jsme chvíli mlčky upíjeli. Pohledem zhodnotil interiér auta a zatvářil se spokojeně.

„Tohle mám rád. Jede hezky.“

Usmál jsem se. „To jo. Frank ho taky rád řídí.“

Frank ukázal ruku se zdviženým palcem a Bentley se zachechtal.

„Dobrá práce, Aidene.“

Povzdechl si, opřel hlavu o hladkou kůži a přeložil si nohu přes koleno. Tímto pohybem se mu trochu zvedly nohavice a odhalily ponožky. Nedokázal jsem potlačit úsměv.

Měl zářivě červené ponožky s fialovými a modrými trojúhelníky. Kravata byla ve stejné jasně červené barvě. Neodolal jsem a musel jsem mu poklepat botou na jeho.

„Pěkné ponožky.“

Otevřel jedno oko a zpražil mě pohledem. „Sklapni!“

„Nikdy jsem tě neviděl tak... šik.“

Posadil se rovně a nohavici si stáhl. „Di do prdele! Vybírala je Emmy. Říká, že kromě modré a šedé potřebuju ještě i jiné barvy.“ Smetl si z kolena imaginární smítko. „Ujistila mě, že jsou *hip*.“

„Ladí ti s kravatou. Dokonale sladěné.“

„Aidene!“ varoval mě.

Zvedl jsem ruce. „Co je? Řekl jsem jenom, že jsi šik. Zkoušet nové věci je dobré.“

„Nech toho!“

„Jasně.“ Dopil jsem kávu. „Víš ty co, byl by k tomu dokonalý červený kapesníček. Vsadím se, že Maddox by ti mohl nějaký půjčit. Byl bys ještě fešáctější.“

„Abych ti nevyfešákoval fasádu.“

„U toho bych chtěl být.“

S úšklebkem zvedl noviny. „Anebo řeknu Emmy, že sis dělal srandu z jejího vkusu, a ona ti zařídne přísun koláčků.“

„Ty parchante! To je podpásovka.“

Odhrnul si sako, aby mi ukázal naleštěný pásek. „I tenhle je nový. Mám ho přidat na seznam věcí, o kterých Emmy řeknu?“

Chvíli jsme na sebe vyzývavě hleděli, dokud jsem si nevšiml, jak mu cukají koutky. Potom jsme se oba rozesmáli. Zvedl kávu a dopil ji. „Řekl jsem jí, že to zkusím.“

Zasmál jsem se. „Jako upřímně, ty ponožky se mi líbí. Akorát bych je čekal u Maddoxe, ne u tebe.“

„Chtěla, abych si je vzal, tak jsem si je musel vzít. Měl bys vidět ty druhé. Pošahaně puntíkované s tolika barvama, až mě rozbolela hlava.“ Pohládl hedvábný uzal pod krkem. „Aspoň že snesu tu kravatu.“

„Ne, má pravdu. Ty ponožky jsou hip.“

„Ale přiznejme si tohle: já hip nejsem.“

„Jsi víc, než jsi býval. A Emmy dohlídne na to, abys byl i *cool*.“ Ušklíbl jsem se na něj. „Možná budeš jednoho dne stejně cool jako já.“

Ted' byl s protáčením panenek na řadě Bentley. „O nic víc mi v životě nejde.“

Pohodlně jsem se opřel a zkrřížil ruce za hlavou. „Jo. Já vím.“

„Měl jsi vidět její obličej, když se zeptala na cenu těch ponožek. Myslel jsem, že dostane infarkt.“

„Není na peníze zvyklá jako ty, Bente.“

„Já vím. A mám pocit, že si ani nikdy nezvykne.“ Zasmál se. „Celý večer googlila, jak se o takové ponožky starat. Pořád jí říkám, ať na ten zatracený internet nechodí, ale ty ženské...“

„Hlavně ta tvoje. Ta je závislá.“

SUV zastavilo a nastoupil Maddox s tácem s kávou a sáčkem donutů. Rozhlédl se po autě a tiše hvízdal. „Hezké, Aidene. Moc hezké.“

„Já vím.“ S úšklebkem jsem se natáhl a sebral mu sáček a další kávu. Všichni tři žijeme na kofeinu. Bylo jedno, který kelímek jsem si vzal, protože pijeme všichni stejnou. Málo smetany a bez cukru.

„Hajzle nenažranej. Možná byly pro mě,“ zavrčel Maddox a snažil se získat sáček zpět.

Hmátl jsem dovnitř a s úsměvem jsem vytáhl čokoládový s čokoládovou polevou. Věděl jsem, že ty má nejradši. Pořádně jsem se zakousl.

„Co se dá, to se z pytle nevydá.“

„To je hnus! Laskavě jez se zavřenou pusou. Vypadá to, že jsi fakt plný sraček.“

„No,“ protáhl Bentley, „když to chodí jako kachna a kváká to jako kachna...“

Maddox smíchy zaklonil hlavu a já jsem se rozesmál. Miluju chvíle, kdy jsme spolu a sami sebou.

Hodil jsem sáček Bentleymu. „Kvák!“

On ho zase vrátil Maddoxovi. „Vyber si první.“

Odfkl jsem si. Vždycky takový gentleman. Tak slušný. Maddox si vzal druhý dvojité čokoládový donut a podal sáček Bentleymu, který si s úsměvem vytáhl třetí. Oba nás znal až moc dobře. Natáhl se dopředu a upustil sáček vedle Franka. „Je tam jeden i pro tebe.“

„Děkuju, pane Maddoxi. Dobré donuty miluju.“

Všichni jsme se zasmáli. Ať jsme se mu to snažili sebevíc vymluvit, trval na tom, že nás bude oslovovat „pane“. Napřed jsme byli pan Ridge, pan Callaghan a pan Riley. Nakonec souhlasil alespoň s tím, že nás bude oslovovat křestními jmény, *pana* se však vzdát odmítl.

Na několik minut zavládlo ticho, v němž jsme jedli a pili. Bentley si znovu opřel nohu o koleno, a tak jsem šťouchl do nohy Maddoxe a obočím jsem zacukal směrem k Bentovi. Maddox můj pohled sledoval, a když uviděl, co se mu snažím ukázat, obočí mu vystřelilo vzhůru.

Maddox byl z nás tří ten nejvystylovanější. Bentley byl klasik: tmavé obleky, bílé košile, hedvábné krava-

ty. Já jsem obleky nenáviděl – i když byly ušité na míru na má široká ramena, měl jsem pocit, že mě svírají. Měl jsem raději trička a koženou bundu, ale do kanceláře jsem chodil v košili a kalhotách a sako jsem přetrpěl, jen když to bylo nezbytně nutné. Zato Maddox v tom jel naplno. Vestičky, vzorečky, kapesníčky, módní botky. Nové doplňky Bentleyho šatníku by se mu měly líbit.

Maddox mlčel, posunul si brýle na nose nahoru a poklepal si na tvář tak, jak to dělal vždycky, když přemýšlel.

„Hezké punčochy, Bente. Velice výrazné.“

„Nezačínej!“

„Já jenom konstatuju. Takové barevné. To bych nečekal. Předpokládám, že Emmy?“

„Možná jsem si je vybral sám. Tohle tě ani nenapadlo, co?“

Maddox zavrtěl hlavou a ani se nesnažil skrýt úšklebek. „Možná jsem se včera převlíkl do ženských hadrů a muchloval se s klaunem.“

Bentley pokrčil rameny. „Vždycky jsem si myslel, že máš nějaký cirkusový fetiš. Neboj se z té skříně vylézt.“

Rozesmál jsem se a plácal se do kolen. „Bentley udělal vtip! Máš prý vylézt! Ze skříně! Chápeš, Mad Dogu?“

„Jo, Bentley se dopustil legrace. Zalarmujeme média.“

To už jsme se smáli všichni a autem se rozléhala citoslovce pobavení. Zepředu jsem slyšel Frankův tichý smích. Vždycky měl rád, když jsme se my tři do sebe pustili.

Maddox si otřel oči. „Ale vážně, co je s těma ponožkami?“

„Emmyin vliv.“

„Snaží se, aby byl hip.“

Maddox zavrtěl hlavou. „Nemůžeš někoho přinutit, aby byl hip. Buď to jsi, nebo nejsi. Velice nerad ti to říkám zrovna já, Bente, ale ty nejsi.“

„A předpokládám, že ty jsi?“

Maddox zvedl nohy a položil je na sedadlo vedle mě. Trhnutím si vytáhl nohavice. „Jsem.“

Bentley se zatvářil zděšeně. „Co to sakra je?“

„Tohle nosíme my, hip lidi.“ Ponožky měl snad ještě křiklavější než Bentley – modro-zeleno-žluté – a ve dvou různých vzorech.

„Tomu ty říkáš hip?“

„Jo.“

„Vždyť neladí!“

„Přesně tak. Barvy jsou stejné a vzory jsou si podobné, ale ne totožné, o to právě jde. Nejsou zrcadlově shodné. Neladí schválně.“

Bentley si odfrkl. „Schválně? Vypadá to, jako by ses oblékal potmě.“ Pozvedl jedno obočí. „Že tys po té příhodě s klaunem narychlo tápal na podlaze po ponožkách, Maddoxi? A tohle byl nejzdařilejší pokus o sladěný pár? Musel ses dostat ven, než ten jeho červený nos začal zase zářit?“

„Di do prdele, debile! Aspoň si svoje ponožky kupuju sám. Nemusí mi je vybírat přítelkyně.“

„Tak já aspoň mám přítelkyni. Nemusím šukat s klaunem.“

Maddox se s úsměvem opřel. „Možná ani já ne. Možná jsem se nemusel oblékat po tmě, ale když jsem se probudil, nebyl jsem sám.“

Natáhl jsem ruku a dotkli jsme se pěstmi. „Poslouchejte Mad Doga. Našel si kost!“

„A pořádně jsem ji vykostil.“ Zamrkal. „Impozant-

ně. Zmiňovaná dáma si dneska ráno možná nebude schopná oblíknout vlastní ponožky, jestli mi rozumíš.“

Další pěstní kontakt.

Bentley obrátil oči v sloup. „Vy dva jste směšní.“ Zkoumavě pohlédl na Maddoxe. „Někdo, koho známe?“

Maddox zavrtěl hlavou. „Intimnosti nikdy neprozrazuju.“

„Leda by to bylo s klaunem.“

Zamrkal. „Leda by to bylo s klaunem.“

Zasmál jsem se a změnil téma, protože už jsem se nechtěl Maddoxovým osobním životem dál zabývat. Oni by se totiž potom chtěli zabývat tím mým. A to se nesmí stát, hlavně ne po včerejší noci.

„Takže ty o tu nemovitost máš fakt zájem, Bentley? Je to letovisko, což není náš obvyklý styl,“ zeptal se Maddox a napil se kávy.

„Mě zajímá ten pozemek. Myslím, že bychom s ním mohli udělat něco výjimečného. To letovisko je staré a nemoderní, ale pozemek je prvotřídní. Chtěl jsem, abyste to oba viděli.“

Maddox po mně střelil pohledem. „Tak jo.“

Sundal jsem si sluneční brýle a promnul si oči, abych si měl čas promyslet, co chci říct. Než jsem ale stačil promluvit, Bentley přimhouřil oči. „Jsi v pořádku, Aidene?“

„Jo.“

„Vypadáš vyčerpaně.“

Maddox si mě prohlížel a já jsem se na sedadle zavrtěl, protože mi ty jejich ustarané pohledy byly nepříjemné. Potřeboval jsem to téma uzavřít – a rychle.

„Možná nejsi jediný, kdo v noci něco řešil, Mad Dogu.“

„Tys v noci s někým byl?“

Zvedl jsem jedno rameno, čímž jsem otázku odmítl. „Ani já o tom nechci mluvit, přesně jako ty. Můžeme teď přejít k věci?“ Přinutil jsem se k úšklebku. „Pokud teda nechcete sedět, navzájem si zaplétat vlasy a vést holčičí kecý.“

Bentley zasténal a přešel si rukou přes obličej. „To prosím už ne. Toho mám dost. Dokážou vůbec udělat jedinou věc, aniž by to spolu konzultovaly? Přísahám, že má Cami na zrychlené volbě. Dnes ráno to bylo o tom, jakou barvu punčocháčů si má vzít k šatům. Řekl jsem jí, že černé, ale musela zavolat Cami.“

„A?“

„Podle všeho byla správná odpověď tělové. Černá by prý byla moc –“ zvedl prsty jako uvozovky „– drsná.“

„A je to stejná ženská, kterou necháváš, aby ti vybírala ponožky?“ ucedil Maddox.

„Vyhul mi.“

„Sám si vyhul.“

„Díky, nepotřebuju, Emmy se postarala i o tohle.“ Bentley se se širokým a nemravným úsměvem uvelebil na sedadle. „A to je, mí přátelé, ten důvod, proč jsem se s těmi neustálými konzultacemi smířil.“

„Sex?“

Zavrtěl hlavou. „Sex s Emmy.“ I když to pronesl škádlivým hlasem, o jeho citech jsem nepochyboval. V očích měl teplo a spokojenost z něj přímo vyzařovala. Pocítil jsem záblesk závidi k jeho tak zjevnému štěstí, ale potlačil jsem ho. Zaslouží si být šťastný.

Asi minutu si mě zkoumavě prohlížel a pak mávl rukou. „Oukej. Takže se vrátíme k práci.“

V duchu jsem si oddechl. Byznys, to zvládnou. Bentleyho vyptávání moc ne.

„Je to obrovský pozemek, přes dvacet tisíc metrů čtverečních, hned u vody. Té rodině patří léta, ale

v provincii teď nikdo z nich nežije a nechtějí mít s letoviskem starosti. Majitel jde do důchodu a chce být blíž ke svým dětem. Ozval se nám sám – pozemek ještě ani není oficiálně na prodej.“

„Nějaký důvod, proč se ozval konkrétně nám?“ zeptal se Maddox.

„Před pár lety u nás byla na stáži jeho vnučka, Jane Whitbyová. Vyprávěla mu, jak skvělý jsem na ni byl.“

Maddox pozvedl obočí. „Tys byl úžasný?“

Bentley se zasmál. „Na Jane si vzpomínám. Byla chytrá. Efektivní.“

Přikývl jsem. „Sandy ji milovala. Když odjela do Calgary, dali jsme jí bonus a skvělé doporučení. Dědečkovi řekla, že jestli budeme mít zájem, budeme s ním jednat férově.“

Maddox přikývl. „Skvělé. Bylo od ní hezké, že si na nás vzpomněla.“

„V každém případě, podle fotek, které jsem viděl, má cenu ten pozemek. Budovy se budou muset zbourat. Rekonstrukce by dala moc práce, ale kdybysme tam začali stavět, mohlo by to být lepší. Už teď dokážu vyjmenovat desítky investorů, kteří by do toho chtěli jít.“

„Pokud nám vyjdou čísla,“ namítl Maddox.

„Zůstane to mezi náma,“ varoval Bentley. „Jestli budeme pokračovat, tak mezi náma třema neproběhne nic než verbální konverzace, dokud nebudou podepsané papíry.“

„Jsme v bezpečí, Bente. Všechno jsme předělali – všechny naše systémy jsou zabezpečené. Reid to má všechno pod kontrolou. Přes jeho ochranu se nikdo nedostane,“ ujistil jsem ho. „Nikdo už nás nešpehuje.“

Povzdechl si a zadíval se z okna. Věděl jsem, jak jím otřásla zrada jeho právníka a přítele Grega. Začal

být ve všem opatrný, ať už šlo o e-maily, SMS, nebo telefonáty. Věděl jsem, že musím být trpělivý a že jednoho dne se konečně uvolní.

„Prozatím to zůstane mezi námi,“ prohlásil.

„Dobře.“

„Myslel jsem, že letoviska patří do Muskoky,“ ozval se Maddox.

Předklonil jsem se a zavrtěl hlavou. „Přemýšlej o tom, Made. Každý pátek je už v poledne dálnice 400 plná lidí, kteří se snaží dostat na sever. Stačí jediná nehoda a trčíš tam celé hodiny. Cesta domů v neděli je stejná. Důvod, proč se lidé chtějí vyhnout městu, je odpočinek. V době, kdy tam konečně dojedeš, už jsi zase nervózní. Celý den trvá, než se aklimatizuješ, a potom se musíš vracet a máš před sebou tu samou věc. Znovu musíš bojovat s provozem a davy. Takže je to celé k ničemu. Domů se vracíš zase napružený.“

„Aiden má pravdu,“ potvrdil Bentley. „Důkladně jsme to prozkoumali. Muskoka je úžasná, ale zároveň nemožná. Pronásleduje tě tam přesně to, čemu chceš uniknout. Davy lidí, provoz, ceny. Port Albany je pořád malé a méně rozvinuté místo. Krásný výhled, pěkná jezera, ale z větší části pořád klidné. Myslím, že kdyby se to zpracovalo správně, tak by se to velice dobře prodalo, ať už bychom si to nechali v rámci BAM, nebo založili investiční skupinu.“

„Teď jsme docela zaměstnaní s Ridge Towers, můžeme si dovolit další projekt?“ zeptal se Maddox.

Bentley pokrčil rameny. „Nemusíme se unáhlovat. Podíváme se na pozemky, najdeme to, co hledáme, a rozhodneme se, jestli máme zájem. Vždycky to můžeme koupit a podržet si to, dokud se nerozhodneme.“

My s Maddoxem jsme souhlasili. „Dobrý plán.“

Kapitola 2

Aiden

KDYŽ SE BENTLEY o něco zajímal, vždycky se změnil. Nikdo jiný by si toho nevšiml, pokud by jej neznal. Mluvil o něco rychleji a víc používal ruce. Pohledem nikdy nesetrval na jednom místě, spíš s ním těkal a snažil se při řeči vidět všechno kolem sebe.

V tu chvíli byl rozjetý k nezastavení. Věděl jsem, že zatímco mluví s Jedem Whitbym, už se mu v hlavě rýsuje nabídka. Maddox se procházel a každých pár metrů se zastavil, aby se rozhlédl. Bylo to ohromné. Sundal jsem si sluneční brýle a zahleděl se na obrovskou rozlohu vody. Ten den bylo tepleji a povíval lehký váněk. Dokázal jsem si představit, jaké by to tam bylo ve slunečním žáru při posezení s pivem a kocháním se výhledem.

„Kurevsky úžasný,“ zamumlal Maddox vedle mě.

„Bent to chce.“

„Ale hovno. Já to chci.“

„Tak to jsme tři.“

„O tom žádná. Ať už si to necháme, nebo tady budeme stavět, anebo od každého něco, musíme to koupit.“

Rozhlédl jsem se po pozemku. „Zajímalo by mě, jak je to s parcelama na obou stranách.“

Jed se se zachichotáním objevil vedle mě. „To se do-
zvíte asi za dvacet minut. Řekl jsem sousedům, že to
chci prodat, a oni se chtějí přidat.“

Ztěžka jsem se při tom sdělení nadechl. Pozemek
tvořil široký tvar písmene U. Kdyby se nám podařilo
získat všechny tři parcely, měli bychom ohromující
možnosti. Pohlédl jsem na Maddoxe a v jeho očích
jsem viděl, že si myslí totéž.

Jed mě poplácal po rameni. „Rozhlédněte se a přijd’-
te na kafe. Ale varuju vás, má žena mi vždycky říka-
la, že vařím asfalt. A to bylo, když byla ještě naživu
a mohla hlídat, kolik zrněk melu.“

Usmál jsem se. „Tomu říkám férová výstraha.“

Vyročil směrem k hlavní budově a při chůzi se
ztěžka opíral o hůl. Řekl nám, že hlavním důvodem,
proč nemovitost prodává, je jeho zdraví.

*„Strašně moc fyzické práce v sezoně a to, jak těžké je
najít děcka, který se nechají najmout,“ vysvětlil nám.
„Chtějí technický místa a věci, který můžou dělat, když
sedí na zadku, a celej den u toho posílat ty esemesky.“*

Tomu popisu jsme se zasmáli všichni, protože to by-
lo přesné.

*„Mimo sezonu je tu liduprázdno. Vybudovali jsme to
tu se ženou. Bez ní už to není stejný. Má dcera pro mě
má pěkný dům a jsou tam i její děti. Jane je taky blíz-
ko, a tak je načase to prodat.“*

Bentley zamyšleně stál a hladil si bradu, zatím-
co si Maddox poklepával na tvář a tvářil se zamyšle-
ně. Věděl jsem, že oba v duchu promýšlejí nabídky.
Já už jsem v hlavě jednu měl. Všechno o té oblas-
ti a o hodnotě pozemků jsem se naučil z paměti. Ja-
ko Bentleyho pravá ruka a viceprezident společnosti
jsem měl naprosto jedinečnou roli. Nejen že jsem do-
hlížel na veškerou bezpečnost firmy a Bentleyho, ale

také jsem byl zapojen do všech aspektů našich akvizic i do práce v terénu u velkých projektů, které jsme vzali. Maddox je náš člověk přes čísla a skrzskrz zná naše finance. Byl jsem si jistý, že kdybych se jej v tu chvíli zeptal, mohl by mi okamžitě a na cent přesně sdělit naše bankovní zůstatky.

Ridge Towers byl obrovský projekt co do rozsahu i finančně, ale věděl jsem, že jsme s ním na správné cestě. Drželi jsme se rozpočtu, byli jsme v předstihu a zájem už byl pozitivní. Až najmeme ten správný marketingový tým, tržby vyletí do nebes. I když jsme projekt – na základě jednoho Emmyina vtipu – původně pojmenovali Bentley Ridge Estates, pak jsme se rozhodli zůstat u Ridge Towers, protože tento název ladil s lokalitou. Měl se z toho stát mimořádný přírůstek holdingu naší společnosti.

Než kdokoli z nás promluvil, počkali jsme, až Jed zajde do domu.

„To bylo nečekané,“ přemítal Bent. „Všechny tři parcely?“

„Já vím.“ Odfřkl jsem si. „Myslel jsem, že tahle parcela je impozantní.“

„Pokud se nám podaří získat pozemky všechny, nemůžeme to propást,“ prohlásil Bentley. „I kdybychom to měli rozdělit a znovu prodat, naděláme jmění.“ Odmlčel se. „Já si s těmahle lidma nechci zahrávat. Žádné podhodnocování. Vyslechneme je a uděláme jim dobrou nabídku. Dokončíme to rychle.“

To jsem na Bentleym obdivoval. Nikdy nechtěl nikoho podvádět. Při obchodování byl spravedlivý, zejména pokud šlo o jednání s lidmi. Byl mazaný a náruživý, ale vždycky upřímný, a to už od prvního dne, kdy jsem ho poznal.

„Máš v hlavě všechna čísla, Aidene?“

„Jo.“

„Předpokládám, že znáš i statistiky o přilehlých pozemcích?“

Věnoval jsem mu kousavý pohled a on se zasmál. „Jenom tě kontroluju. Tak mě těma číslama ohrom.“

Sdělil jsem mu údaje za každou parcelu a on přikývl. „Tohle jsem si myslel. Musíme tomu věnovat ještě další péči, ale myslím, že máš pravdu. Maddoxi?“

„Můj učeň to jako vždycky trefil.“

„Můžeme to zvládnout finančně?“

Maddox se ušklíbl. „Snadno.“

„Tak si pojďme poslechnout, co nám chtějí říct.“

PROMNUL JSEM SI SPÁNKY, protože se mi slova na stránce přede mnou slévala dohromady mnohem víc než obvykle. Nic rozpoznatelného. Neobjevil se žádný z obvyklých bodů, na který bych se mohl soustředit a pracovat s ním. Podíval jsem se na hodinky a lekl se. Už jsem nad tím seděl přes dvě hodiny, ale ničeho jsem nedosáhl. Poznámky, které jsem měl, obsahovaly hlavní myšlenky z mimořádně neobvyklé obchodní schůzky se třemi vlastníky nemovitostí, Bentleyho úvahy a několik bodů, které Maddox nastínil předtím.

V SUV jsme spolu nemluvili. Bentley mlčel jako obvykle, když jej něco napadlo, a procházel si podrobností v duchu. Maddox měl spoustu práce s telefonováním a já jsem svíral složku, kterou mi Jed nacpal do ruky a jejíž papírový obal byl plný koleček od kávových šálek a kolem okrajů se začínal třepit. Když jsme přijeli do kanceláře, šli jsme si každý svou cestou s tím, že to probereme ráno. Doufal jsem, že budu moci dokument prozkoumat podrobněji, ale nešlo to.

Nic nového.

Bentley vešel dovnitř, zatahal se za kravatu a posadil se naproti mně. Chvilí pozorně studoval mou tvář a potom se významně naklonil dopředu.

„Co se děje?“

„Zkoušel jsem to, Bente.“ Ukázal jsem na papíry na stole a do hlasu se mi vkradl stud. „S těma informacema nemůžu, nedokážu nic udělat. Moc se omlouvám.“

„Není za co se omlouvat, s tím ani nezačíněj. Ježíši, Aidene! To nad tím sedíš od doby, co jsme se vrátili?“

„Jo.“

Zavrtěl hlavou. „Já jsem se na to už díval. Sotva to dávalo nějaký smysl mně. Jeho písmo je normální škrabopis a nejsou tam žádné obchodní výrazy, na které se dá zaměřit. Sandy to pro nás večer přepíše a my to projdeme zítra. Sedneme na to všichni.“ Promnul si zátylek. „Dostal jsi můj vzkaz?“

Zvedl jsem telefon. „Do prdele! Asi jsem ho ztišil, když jsme mluvili s Jedem. Zapomněl jsem ho znovu zapnout.“

„Volal jsem ti, abych ti řekl, že to máš dát Sandy. Bylo mi jasné, že by ses s tím moc dlouho trápil.“

„Nesnáším, když kvůli mně musíš věci zjednodušovat.“

„Ale já nic nezjednodušuju, sakra! Přestaň s těma kecama. Jsi chytřejší než já, proboha. Jenom věci zpracováváš jinak.“

Pokrčil jsem rameny, ale nevěřil jsem mu.

Na oplátku se zamračil. „Aidene, co se to s tebou děje?“

Okamžitě jsem věděl, že první reakcí musí být popření. Byla to má druhá přirozenost. „Nic.“

Naklonil hlavu. „To se tě neptá tvůj šéf, ale tvůj pří-

tel,“ informoval mě tichým hlasem. „Proč jsi v poslední době tak skleslý? Jsou to ty noční můry – vracejí se? Vypadáš vyčerpaně.“

Nedokázal jsem se mu do těch ustaraných očí podívat. „Není to nic nového, ani nic, co bych nemohl zvládnout.“

„Kecáš!“

Trhl jsem hlavou.

„Zapomínáš, jak dobře tě znám, Aidene.“

„Nech to být, Bente. Já to zvládám.“

Povzdechl si. „Kéž by sis zašel promluvit s Chloe, s tou poradkyní, ke které jsme chodili. U mě a Emmy odvedla úžasnou práci. Jsem si jistý, že by ti mohla pomoci.“

„Ale já o své minulosti mluvit nechci. Chci na ni zapomenout.“

Zavrtěl hlavou. „Na svou minulost zapomenout nemůžeš. Minulost tě utváří, a jestli se s ní nevyrovnáš, bude tě pronásledovat navždycky. To jsem zjistil sám. Útěkem před ní nic nevyřešíš. Ale když o ní budeš mluvit a když ti někdo pomůže, tak ano.“

Nervózně jsem se poškrábal na tváři, protože už jsem chtěl to téma uzavřít. „Podívej, budu o tom přemýšlet. Ale ne hned teď, jo?“ Zvedl jsem papíry ležící přede mnou. „Musíme vymyslet, jak to udělat, aby ti lidi byli spokojeni a my jsme ty pozemky koupili.“

Věděl, kdy přestat, takže hned změnil téma. „Byl to jeden z nejkrásnějších pozemků, jaké jsem za dlouhou dobu viděl.“

„Souhlasím. Výhledy do krajiny jsou překrásné. Chtěl jsem si přitáhnout židli a pivo a jenom se koukat na vodu.“

Opřel se a přejel prsty po švu kalhot. „Už jsi někdy chtěl bydlet mimo město?“

Našpulil jsem rty. Každý z nás bydlel na hodně odlišném místě. Bentley měl dům plný starožitností, který odrážel jeho staromódní chování a výchovu. Maddox žil ve střešním bytě v obytném komplexu vysoko nad městem, kde bylo všechno moderní a s elegantními liniemi. Můj loft ve skladištní čtvrti byl otevřený, měl cihlové zdi a dřevěné podlahy a byl prostý a uživatelský. Všichni jsme měli rádi život ve městě, jenom každý jiným způsobem.

„Až do dneška jsem o tom nikdy nepřemýšlel,“ přiznal jsem. „Na tom místě je něco...“

„Já vím. To, jak je otevřené, a ta krajina. To mě nutí přemýšlet.“

„Jo.“

Vstal a natáhl ruce pro papíry. „Sandy to projde a probereme to zítra.“ Odfrkl si. „Nesmíme tam zapomenout začlenit klauzuli, že čtyři roky nepokácíme plané jabloně paní C.“

Zasmál jsem se. Jedova sousedka, paní Cartwrightová, se mi líbila. Byla panovačná, přímá a rozhodná. Navíc to byla úžasná pekařka. Ovesných sušenek s rozinkami jsem u paní C. – sama trvala na tom, abychom jí tak říkali – zhltl půl tuctu. Byly úžasné. Také působily jako dokonalý protijed proti té zrádné kávě, jíž nás napájel Jed. Říkat tomu asphalt bylo až příliš laskavé. Po přidání mléka jste nepoznali žádný rozdíl. I nadále byla černější než útroby pekelné a chutnala jako spálený dehet. Stejně jsme ji všichni pili, zatímco jsme naslouchali a já jsem se snažil zapamatovat si podrobnosti rozhovoru. Byl to mnohem jednodušší úkol než dešifrování toho dokumentu, který nám dal Jed.

„Nezapomeň, že pana Wilcoxe musíme nechat v domě bydlet ještě poslední léto.“ Tuhle podmínku si stanovil jiný Jedův souseď.

„Jak bych mohl? Vždyť na tom tak zatraceně trval.“ Bentley pobaveně zavrtěl hlavou.

„Všechny jejich požadavky jako takové jsou přijatelné. Bizarní, ale přijatelné.“

„Pokud se rozhodneme do toho jít, dáme jim, co chtějí. Až to probereme, můžeme udělat nabídky ještě tento týden. Můžete na nich s Maddoxem pracovat spolu.“

„Jo.“

„Skvělé. Nečekané, ale skvělé. Ten potenciál!“ Bentley se zadíval z okna. „Je astronomický.“

„To máš pravdu.“

Zazvonil mu telefon, a když se podíval na displej, usmál se. „Dnešní večer pořád platí?“

„Dnešní večer?“ opakoval jsem nechápavě.

Povzdechl si. „První lekce sebeobranu pro Emmy a Cami? Neříká ti to nic?“

Při zvuku Camina jména se mi zrychlil tep. Bentley nebyl moc nadšený tím, že se Emmy chce naučit sebeobranu, souhlasil však, že je to chytré, a než aby ji nechal chodit k někomu cizímu, požádal o trénování raději mě. Když Cami řekla, že se chce učit také, nikoho to nepřekvapilo.

„Jo. Samozřejmě. Nemůžeme ale použít posilovnu tady ve firmě. To potrubí, které prasklo minulý týden, ještě není opravené. Je tam hrozný bordel. Až to bude v pořádku, budeme muset vyměnit podlahu.“ Zamračil jsem se. „Dee chodit nechce?“

„Ne, je teď v práci dlouho kvůli nějakému případu. Řekla Emmy, že se možná přidá později.“

„Fajn. Až bude volná, můžu se s ní domluvit.“

„Díky, Aidene. Vážím si toho, že to pro mě děláš. Pro ně. Jsi jediný, komu dostatečně věřím. Chceš k tomu používat tělocvičnu u mě?“

Nemohl jsem se ubránit pocitu uspokojení, který se mě při jeho slovech zmocnil. Věděl jsem, jak moc pro něj Emmy znamená, a jeho důvěra zase znamenala hodně pro mě. „Ne, máš tam moc strojů. Potřebuju otevřený prostor. Ale můžou přijít ke mně do loftu. Mám tam boxovací pytel a všechno, co potřebujeme.“

„Dobře. Později je přivezu. V šest?“

Bentley byl přes den mou hlavní prioritou, ale už jsem jej nemusel za všech okolností doprovázet i v autě. Bylo pro nás výhodné jezdit společně, protože když Frank vozil Bentleyho, jezdil přímo kolem mého domu a parkování v Torontu je na hovno. Někdy jsem ale do kanceláře jezdil sám. Tohle jsme řešili ze dne na den, ale kdyby mě potřeboval, byl jsem vždy připraven. Pokud se neúčastnil nějaké akce, kde byla spousta lidí a my měli pocit, že bude lepší mít mě po ruce, používal večer vlastní auto. Když zůstali s Emmy večer sami, byl v pořádku. Byl chytrý a silný a já jsem ho naučil dost chvatů, kterými by se mohl ubránit, kdyby to bylo nutné, a nakonec měl rád soukromí.

„Fajn. Ale nesmíš se mi tam do toho plést.“

„Proč ne?“

„Měl bys pořád potřebu ji ochraňovat a Emmy by byla nervózní. Musím to dělat po svém. Potom je můžeš vyzvednout.“

„Emmy napadlo, že bychom potom zajeli někam na mexické jídlo. Kdybysme chtěli pobýt večer venku s holkama, Dee se možná přidá kolem osmé.“

Do kanceláře vešel Maddox. „Pivo, tacos a pěkný holky? Jdu s váma. Napíšu Dee a řeknu jí, že ji vyzvednu, aby nemusela jezdit metrem.“

S Bentleym jsme se na sebe podívali a oba nás zajímalo, jak často asi Dee píše. Nebo jak často se s ní ví-

dá. Moc dobře jsme ale věděli, že je zbytečné se ptát. Okamžitě by ztichl. Stejně mě ale napadlo, že to asi byla ona, s kým byl včera večer. Maddox táhl přímo na bránu, hrou v poli se nezdržoval. Kdyby měl o Dee zájem, byla by ta jediná, s níž by se vídal.

„Aidene?“

V předstíraném gestu lhostejnosti jsem pokrčil rameny. „Asi jo.“

„Fajn, dám jí vědět.“

Zahleděl jsem se z okna ve snaze přehlušit svou reakci ohledně toho, co jsem cítil ke Cami. Byla to Emmyina nejlepší kamarádka. Rád jsem s Bentleyem trávil čas. Také jsem rád trávil čas s jeho dívkou, zatímco ona zase s sebou ráda brávala kamarádky. Já jsem svou práci dělal tak, že jsem pomáhal Bentleymu. Navíc bylo chytré naučit Cami pár obranných chvatů. Nakonec to zase nic moc neznamenalo, jenom spolu pár lidí rádo trávilo čas. Přesně, jak to řekl Maddox. „Pivo, tacos a pěkný holky.“ To všechno bylo dobré.

Zábava. Legrace.

Nebo jsem si to aspoň říkal.

KDYŽ SE BENTLEY seznámil s Emmy, Cami Wilsonová do mého života vlétla jako demoliční koule. Od prvního okamžiku, kdy jsem ji uviděl, jsem byl v pokušení ji líbat, fantazíroval jsem o tom, jak ji šukám, ale také jsem věděl, že jí nevyhnutelně ublížím. Byla tak chytrá, zábavná a nádherná, že bylo těžké jí odolat. Zvlášť když dala najevo své city – protože ona žádný problém s vyjadřováním se neměla. Rozdíl mezi Bentleyem a mnou tvořila skutečnost, že on byl na trvalý vztah připraven, ale já ne. Já jsem Cami předem oznámil, že na nějaké vztahy nejsem, zvlášť ne na ty dlouhodobé,

a že si s ní nechci začínat něco, co by nemělo šanci vést někam dál. Nezdálo se, že by ji má slova vyvedla z míry, takže se mezi námi rozvinul netradiční vztah. Tím chci říct, že ona je ta dokonalá, kdežto já jsem osel.

Občas jsem jí telefonoval, psali jsme si SMS, chodili jsme různě ven s Emmy a Bentem, a pokud se přidali, často také s Dee a Maddoxem. Ve tmě Bentleyho domácího promítacího sálu jsem ji držel za ruku, a když to nikdo nemohl vidět, přitáhl jsem si ji na klín, abychom se líbali. Občas jsme se nenápadně vytrátili, abychom si zašukali, a zhruba stejně často jsme se scházeli na kávu nebo na oběd, ale na oficiální rande jsme nikdy nešli. Okamžiky, kdy jsme se vídali, byly vzácné s výjimkou těch, kdy jsme byli ve společnosti přátel, a oba jsme ta pravidla chápali. Před nimi se žádné veřejné projevy citů nekonaly a nic nenasvědčovalo tomu, že jsme něco víc než jen přátelé. S Bentleym a Maddoxem jsem o Cami nikdy nemluvil, ale podle toho, jak se na mě Bentley a Emmy občas podívali, jsem pochopil, že Cami zřejmě mé pravidlo „mlčeti zlato“ moc nedodržuje.

Cami se snažila ke mně proniknout. Posílala mi zprávy a zvala mě do různých podniků nebo aspoň na večeri k nim domů. Ráda mi jen tak zavolala, aby si poslechla, jaký jsem měl den a jestli si nechci popovídat. Když jsme byli spolu, byla vřelá, láskyplná a vždycky trpělivá a nikdy ode mě nechtěla víc, než jsem jí mohl dát. V posteli byla vášnivá a svůdná. Sedli jsme si. Žádné my to ale neznamenal a ani nikdy znamenat nebude. Byla vytrvalá, ale byl jsem rozhodnutý jí nedovolit, aby do mého života zasahovala příliš. Nebyl jsem schopen dát jí to, co hledala. Láska přichází s bolestí a odmítáním. Jediná věc, která následovala, když

jsem si dovolil mít někoho rád, bylo zklamání a lítost. Obojího se mi dostalo vrchovatě na to, aby mi to vydrželo na celý život.

Vzpomněl jsem si, jak jsme spolu byli poprvé. V nás obou to bublalo pod hladinou a toho večera, kdy Emmy unesli, jsme se s Bentleyem obrovsky pohádali, což mě úplně vyvedlo z rovnováhy. Byl jsem nervózní, utápěl se v pocitu viny a něco jsem hledal. Ovšem co to bylo, jsem nevěděl, dokud jsem nenarazil na Cami.

Hnán hněvem a potřebou uniknout jsem šel nahoru, schody jsem bral po dvou a ona tam byla, jako kdyby čekala, až se objevím. Byla rozrušená a emocionálně rozhozená a já jsem věděl, že tohle je přesně to, co potřebuju. Co potřebujeme oba. Než stačila i jen mrknout, už jsem ji tiskl ke zdi, líbal ji jako tonoucí, který zoufale lapá po vzduchu, a ona tam byla se mnou. Nějak jsem věděl, že ona je to, co potřebuju, abych se přes ten okamžik přenesl. Ona byla tím jediným, co mě mohlo uklidnit. Potřeboval jsem se s ní uvolnit. Jenom s Cami.

O několik minut později jsme byli nazí a v její posteli.

Byla vším, co jsem si představoval, a ještě mnohem víc. Pleť měla jako hedvábí, hladce napnutou na kostech, a v šeru zářila jako slonovina. Posadil jsem se na patách a prohlížel si její dokonalost. Prsa měla plná, bradavky pevné a připravené na má ústa. Pas měla úzký a její boky mi zapadly do rukou, jako by byly vymodelovány pro mě. Vlnité vlasy se po polštáři rozlily jako inkoust na bílém papíře a růžový melír tu temnotu rozjasňoval. Přivřenýma zelenýma očima na mě vyzařovala to, co jsem chtěl a potřeboval cítit. Nestyděla se ani trochu, vlastně spíš zvedla ruce nad hlavu a do-